

Főtiszteletű püspök urak, nagytiszteletű főjegyző urak, nagytiszteletű püspök helyettes urak, nagytiszteletű főtanácsos urak, nagytiszteletű egyházi vezetők, nagytiszteletű rektor helyettes úr, nagytiszteletű dékán úr, nagytiszteletű tanári kar, tisztelt szülők, nagyszülők, rokonok, tiszteletes ifjúság, tisztelt egybegyűltek! Amikor vállalkoztam arra, hogy a végzős évfolyam nevében megszólalok, még nem sejtettem, milyen nehéz feladatra mondok igent. A szívemben kavargó érzések olyan tökéletes káoszt alkotnak, amelyet szavakba önteni különösen nehéz. Mégis megpróbálom néhány gondolatban összefoglalni mindazt, ami az évfolyam szívét most betölti.

Mindenekelőtt: hála. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy éppen akkor, éppen ide hívott el bennünket. És mi, fiatal, buzgó szívvel, úgy feleltünk a hívásra, ahogyan Ézsaiás is tette: „Itt vagyok, Uram! Engem küldj!”

Hálásak vagyunk, mert Ő nemcsak elhívott, hanem közösséget is adott. Olyan társakat adott mellénk az évek során, akikkel testvérekké formálódtunk: együtt örülve, együtt sírva, egymást hordozva, lehet, néha elviselve, de mindig szeretve. Mert az elmúlt hat év nem csupán tanulásról, hanem elsősorban közösségről szólt. És most, amikor szétválnak útjaink, nem csak kollégáink lesznek szerte az országban, hanem testvéreink is.

Hálásak vagyunk az Úrnak azért is, mert védelmet és oltalmat adott, sokszor akkor is, amikor nem is sejtettük, milyen nagy szükségünk van rá. És itt engedjék meg, hogy külön is szóljak Somfalvi tanárnőről. Aki anyánk helyett anyánk volt. Aki úgy vigyázott ránk, mint egy oroszlán a kölykeire, akkor is, ha ezért néha harcba kellett szállnia értünk vagy akár velünk. Köszönjük a fáradozását, a szeretetét, a gondoskodását, és bocsánatot kérünk, ha néha, úgy viselkedtünk, hogy az szégyent hozott a tanárnőre. Tudjuk, nem mindig volt könnyű velünk. De mindig éreztük: értünk van, és értünk harcol.

Köszönettel tartozunk az egész tanári karnak. A türelemért, amellyel újra és újra elmagyarázták azt is, amit talán hetedszer sem értettünk meg. A figyelemért, amellyel észrevették, ha valaki elfáradt, elcsüggedt, vagy épp nem találta a helyét. És leginkább köszönjük azt, hogy sokszor félretették a tananyagot, hogy életről tanítsanak bennünket. Így nem csak a fejünket formálták, hanem a szívünket is. Önöktől tanultuk meg, hogy hogyan kell egzegetálni egy szöveget, hogyan kell igazi lelkigondozóként odafordulni egy emberhez, hogy mi történt az egyházzal a közel kétezer éves története során. De megtanultuk azt is, hogy mindenek fölött emberek vagyunk. Emberek, akik ugyanúgy rászorulnak Isten kegyelmére, mint mindenki más. Köszönjük!

Hálások vagyunk az alsóbb évfolyamokért is, akik figyeltek ránk, tanultak tőlünk – talán néha azt is, hogyan ne csináljanak valamit. De ha egy dolgot útravalóul adhatunk nektek, az ez: maradjatok hűségesek ahhoz, Aki elhívott benneteket. Akkor is, ha nehéz, ha elfogy a motiváció, ha nem látszik az út. Mert a szolgálatot nem az határozza meg, milyenek vagyunk mi – hanem az, milyen Ő, aki elhívott minket.

És hálások vagyunk mindazokért, akik a háttérből támogattak bennünket. A szüleinkért, nagyszüleinkért, keresztszüleinkért, családtagjainkért, házastársainkért és minden szerettünkért. Köszönjük a biztatást, a bátorítást, a sok imádságot, az életmentő szeretetcsomagokat, az üzeneteket, a türelmet és a szeretetet. Nélkületek nemcsak nehezebb lett volna, hanem talán el sem jutunk idáig.

A hála mellett azonban más érzések is kavarnak bennünk: a szomorúság és az öröm különös kettőssége.

Szomorúság, mert lezárul egy korszak. Búcsút mondunk az Alma Maternek, amely nemcsak tudást adott, hanem otthont is. Búcsút a jó barátoknak, a hosszú beszélgetéseknek, a zenés-táncos estéknek, a közös áhítatoknak, az

akadémiai istentiszteletek mélységének, és azoknak a pillanatoknak, amikor az ige egyszerre szólalt meg mindannyiunk szívében. Szomorúak vagyunk, hogy ezeket így már nem élhetjük át újra.

Ugyanakkor öröm is van bennünk. Öröm, mert eltelt hat év. Hat évnyi tanulás, formálódás, növekedés. Megannyi kihívás, vizsga, beadandó, könny és nevetés. De minden egyes nap egy lépéssel közelebb vitt minket ahhoz, hogy betöltsük azt az elhívást, amelyet Isten a szívünkbe helyezett.

De tudjuk: bár most lezárul egy hatéves szakasz, nem a tanulás végéhez érkeztünk – hanem egy új kaland kezdetéhez, ami rengeteg új tapasztalatot, kihívást és szolgálatot rejteget.

Püspök urak, egyházi vezetőink! Itt vagyunk, szolgálatra készen! Talán fáradtabban, sokkal bölcsebben de mégis ugyanazzal a buzgósággal mondjuk: „Itt vagyok, Uram! Engem küldj!” Itt vagyunk, minket küldjenek!

Hideg Ferenc-József